

Tajemství Lucifera.

Šedý závoj spočívá na všem, co je v souvislosti s Luciferem. Je to, jako by se všechno zaleklo nadzvednout cíp tohoto závoje. Zaleknutí je ve skutečnosti jen neschopnost proniknout do říše temna. Tato nemožnost však spočívá opět zcela prostě v přirozenosti věci, protože také zde lidský duch není schopen proniknout tak daleko, nýbrž jsou mu v jeho vlastnostech stanoveny hranice. Právě tak jako nemůže dojít až do nejvyšších výšin, tak nemůže také proniknout až do nejhlubších hlubin a nebude toho nikdy schopen.

Tak vytvořila fantazie jako náhradu za scházející bytost v rozličných podobách. Mluví se zde o ďáblu v nejdobrodružnějších formách, o padlém a zavrženém archandělu, o ztělesnění zlého principu a ještě o mnohém jiném. O vlastní podstatě Lucifera neví se však nic, přestože lidský duch je jím zasažen a často stržen do víru v mocném rozporu, který se může označit za boj.

Ti, kteří mluví o padlém archandělu, a také ti, kteří hovoří o ztělesnění zlého principu, nacházejí se skutečnosti nejbližše. Pouze je také při tom falešné stanovisko, které všemu propůjčuje nesprávný obraz. Ztělesnění zlého principu připouští pomýšlet na nejvyšší vrchol, konečný cíl, vzniklou živoucí formu veškerého zla, tedy korunování, úplné vyvrcholení. Avšak Lucifer je naopak **zdrojem** falešného principu, jeho **východiskem** a hybnou silou. To, co on působí, by se také nemělo nazývat **zlým** principem, nýbrž principem **falešným**. Falešný bráno jako pojem nesprávného, ne nedobrého. Okruhem působení tohoto nesprávného principu je hmotné stvoření. Jedině ve hmotnosti setkávají se spolu účinky

Světla a účinky temna, tedy oba protikladné principy, a působí tím trvale na lidskou duši, zatímco tato prochází hmotností za účelem svého vývoje. Kterému se lidská duše svým přáním více poddá, je směrodatné pro její povznesení se ke Světlu nebo klesnutí dolů k temnotě.

Nesmírná je propast spočívající mezi Světlem a temnotou. Je vyplněná dílem Stvoření, hmotností, která je podrobena pomíjivosti forem, tedy rozkladu právě existujících forem a opětovnému vzniku.

Protože koloběh podle zákonů, které do stvoření vložila vůle Boha Otce, lze pokládat za dokončený a naplněný pouze tehdy, když se na svém konci vrátí k prvopočátku, tak lze také na putování lidského ducha nahlížet jako na splnění pouze tehdy, když se vrátí do duchovně - bytostného, které je Prasevltu nejbližší, poněvadž jeho semeno vyšlo z tohoto duchovně - bytostného. Nechá-li se strhnout k temnu, tak se vydává nebezpečí, že se vychýlí přes nejzazší mez svého normálního putování, klesne do hlubin a nikdy více pak nenajde cestu zpět ke vzestupu. Není však také schopen, aby z nejhutnější a nejhlubší jemnohmotné temnoty klesl ještě hlouběji přes její nejzazší mez ven ze hmotnosti, nýbrž mohl by tak učinit jen směrem vzhůru do říše duchovně - bytostného, protože je jeho východiskem, a je proto v mocném koloběhu hmotného stvoření trvale vlečen až do konečného rozkladu, protože ho strhuje dolů jeho jemnohmotně - temný, a tím hutný a těžký záhal, zvaný také tělem záhrobním. Rozkladem se pak rozpustí jeho v putování stvořením získaná duchovní osobnost jako taková, takže podstoupí duchovní smrt a je rozprášen do duchovních prasemen.

Lucifer sám stojí **mimo** hmotné stvoření, a **není** tedy s ním

stržen do rozkladu, jak se to děje obětím jeho principu; neboť Lucifer je věčný. Pochází z jedné části Božsky - bytostného. Rozpor nastal po počátku vzniku všeho hmotného. Vyslán, aby podepřel duchovně - bytostné ve hmotnosti a podpořil je ve vývoji, nesplnil tento svůj úkol ve smyslu tvůrčí vůle Boha Otce, nýbrž zvolil jinou cestu, než mu předepsala tato tvůrčí vůle, vlivem svého chtění vědět vše lépe, ke kterému dospěl při svém působení ve hmotnosti.

Zneužil poskytnutou mu moc, zavedl princip pokušení, namísto principu podporující pomoci, který je souznačný se sloužící láskou. V Božím smyslu míněná sloužící láska nemá nic společného s otrockým sloužením, nýbrž má výlučně na zřeteli duchovní vzestup a tím věčné štěstí bližního a podle toho i jedná.

Princip pokušení je však souznačný s pokládáním léček, přes které v sobě nedostatečně pevní tvorové rychle klopýtají, zřítí se a jsou ztraceni, zatímco opět jiní naopak při tom zesílí v bdělosti a síle, aby pak mocně vzkvétali vzhůru k duchovním výšinám. Všechno slabé je však předem beznadějně vydáno napospas zničení. Tento princip nezná žádnou dobrotu, žádné milosrdenství; chybí mu láska Boha Otce, a tím však také nejmocnější síla ženoucích vzhůru a nejsilnější opora, která existuje.

Pokušení v ráji popsané v Bibli ukazuje vliv zavedení Luciferova principu tím, že obrazně znázorňuje, jak se vlivem pokušení snažil ověřit sílu nebo stálost lidského páru, aby jej při nejmenším zakolísání ihned nemilosrdně uvrhl na cestu zničení.

Stálost by byla souznačná s radostným postavením se do Boží vůle, která spočívá v prostých přírodních zákonech stvoření. A tato vůle, Boží příkaz, byla lidskému páru dobře známá.

Neochvějnost byla by současně uznáním a plněním těchto zákonů, čímž je teprve člověk může správně a neomezeně zužitkovávat a stát se tak vlastním „pánem stvoření“, protože „jde s nimi“. Všechny síly budou mu pak sloužit, jestliže se jim nepostaví do cesty, a budou pracovat samočinně k jeho prospěchu. V tom spočívá pak plnění příkázání Stvořitele, která nechtějí nic víc než nezkalené a nerušené udržování a pěstování všech vývojových možností, které spočívají v Jeho překrásném díle. Toto jednoduché dodržování je v dalším důsledku opět vědomým spolupůsobením na zdravém vývoji stvoření nebo hmotného světa.

Kdo to nedělá, je překážkou, která se musí buď nechat obrousit do správné formy, nebo propadne rozdrčení mezi koly světového soustrojí, tedy mezi zákony stvoření. Kdo se nechce ohnout, musí být zlomen, protože nemůže vzniknout žádné váznutí.

Lucifer nechce v dobrotě vyčkávat na pozvolné zrání a zesílení, nechce, jak by měl, být milujícím zahradníkem, který svěřené mu rostliny chrání, podporuje a ošetřuje, nýbrž jím se doslovně stal „kozel zahradníkem“. Usiluje o zničení všeho slabého a pracuje v tomto směru bezohledně.

Při tom opovrhuje oběťmi, které podlehnou jeho pokušením a léčkám, a chce, aby ve své slabosti zahynuly.

Má také odpor k nízkosti a sprostotě, které tyto padlé oběti vkládají do důsledků jeho principu; neboť jen lidé dělají z toho hnusnou zvrhlost, ve které se projevují, a tím podněcují Lucifera o to více k tomu, aby v nich viděl tvory, kteří si zaslouží pouze zničení, a nikoliv lásku a péči.

A k provedení tohoto zničení nemálo přispívá princip vyžití jakožto navazující přirozený následek principu pokušení. Vyžití se odehrává v nižších oblastech temna, avšak nastává již pozemsky při takzvané psychoanalýze prováděné mnohými v předpokladu, že také na zemi vyžitím zrají a osvobozují se.

Avšak jaké strašlivé bědy musí přinést používání tohoto principu na zemi! Kolik zla musí způsobit, protože na zemi nežijí pohromadě jen stejnorodí jako v oblastech temna, nýbrž spolu a vedle sebe temnější i světlejší. Pomysleme při tom jen na pohlavní život a podobně. Jestliže je takovýto princip v používání vypuštěn na lidstvo, musí na konci vydat jen Sodomu a Gomoru, z níž není žádného východiska, nýbrž kde konec může přivodit jen hrůza největšího druhu.

Avšak odhlédne-li se zcela od toho, lze vidět již dnes mnohé oběti podobných nauk kolísavě bloudit, jejich nepatrné sebevědomí, a vůbec všechno osobní myšlení, zcela rozervané a zničené tam, kde důvěřivě očekávaly pomoc. Stojí tu jako lidé, kterým byly promyšleně strženy všechny šaty z těla, a tím jsou nuceni přijmout ty, které jim byly jako nové šaty předloženy. Ti však, co jsou takto obnaženi, nemohou ve většině případů žel již více nahlédnout, proč si ještě mají obléknout nové šaty. Promyšleným vnikáním do jejich nejosobnějších věcí a práv ztrácí se časem postupně také osobní sebevědomí udržující pocit studu, bez kterého nemůže být nic osobního a který sám vytváří část osobnosti.

Na takto rozryté půdě se nedá pak postavit žádná nová a pevná stavba. Tito lidé až na několik výjimek zůstanou nesamostatnými, což se stupňuje až k občasné bezmocnosti, protože jim byla vzata i ta nepatrná opora, kterou doposud ještě

měli.

Oba principy, vyžití i pokušení, jsou spolu úzce svázány tak, že vyžití musí bezpodmínečně předpokládat pokušení. Je to tedy přímé následování a rozšíření Luciferova principu.

Pro opravdového lékaře duší není žádné bourání nezbytné. Ten nejprve léčí a pak dál buduje. Pravý princip umožňuje přeměnu falešných žádostí skrze duchovní poznání!

Použití tohoto principu bez lásky však ovšem muselo z přirozenosti věcí Lucifera stále více oddělovat od milující vůle všemocného Stvořitele, což přineslo vlastní odloučení nebo vypuzení ze Světa a tím stále hlubší Luciferův pád. Lucifer je ten, kdo se sám od Světa oddělil, což je souznačné s vyvržením.

Zavržení muselo nastat rovněž podle stávajících prazákonů, tedy nezvratné svaté vůle Boha Otce, protože jiné dění není možné.

Protože jedině vůle Boha Otce, Stvořitele všech věcí, je všemohoucí, je také ve hmotném stvoření a jeho vývoji pevně zakořeněná, a tak je sice Lucifer schopen svůj princip vnášet do hmotnosti, avšak jeho důsledky se mohou pohybovat vždy pouze v Bohem Otcem pevně stanovených prazákonech a musí se formovat v jejich směru.

Tak může Lucifer skrze následování jeho nesprávného principu sice dát podnět k cestám nebezpečným pro lidstvo, avšak není schopen lidi k čemukoliv nutit násilím, pokud se oni sami k tomu nerozhodnou dobrovolně.

Lucifer může skutečně jen lákat. Člověk jako takový však

stojí pevněji ve hmotném stvoření nežli on, tudíž také mnohem jistěji a silněji, než ho kdy může zasáhnout Luciferův vliv. Každý člověk je před ním tak chráněn, že je to pro něj desateronásobnou hanbou, když se touto silou, která je ve srovnání s ním slabší, nechá zlákat. Má pamatovat na to, že Lucifer sám stojí **mimo** hmotnost, zatímco on s pevnýma nohama zakořeněn na jemu zcela známé půdě. Lucifer je nucen k provádění svých principů použít jen svých pomocných oddílů, které sestávají z lidských duchů padlých do pokušení.

Těmto však opět může každý vzhůru usilující lidský duch nejen zcela odolat, nýbrž je v síle dalece převyšuje. Stačí jediný opravdový akt vůle, aby nechal jejich vojsko zmizet beze stopy. Ovšem za předpokladu, že tito svým vábením nenalezli žádnou ozvěnu nebo odezvu, na níž by se mohli zachytit.

Lucifer by byl zcela bezmocný, kdyby se lidstvo snažilo poznávat a poslouchat prazákony určené Stvořitelem. Lidstvo však žel podporuje svým nynějším chováním stále více jeho princip, a proto také bude muset z největší části zahynout.

Je nemožné, aby kterýkoliv lidský duch mohl s Luciferem samotným vybojovat boj, a to z prostého důvodu, protože není schopen proniknout až k němu, v důsledku rozdílných druhů podstat. Lidský duch může přijít do styku vždy jen s těmi, kdo padli vlivem falešného principu, kteří tedy mají v sobě stejný druh podstaty.

Původ Lucifera podmiňuje, že se mu může přiblížit a postavit osobně jen ten, kdo je stejného původu; neboť jen takový je schopen proniknout až k němu. Musí to být Boží vyslanec, přicházející z Božsky bezbytotného a naplněný jím, vyzbrojen

svatou vážností svého poslání a důvěřující v prapočátek vší síly, v samotného Boha Otce.

Tento úkol je přidělen ohlášenému Synu Člověka.

Tento boj je osobní, tváří v tvář, ne jen symbolicky ve všeobecnosti, jak to mnoho badatelů chce ze zaslíbení vykládat. Je to splnění zaslíbení v Parsifalu. „Svatého kopí“, tedy moci, se Lucifer zhostil falešně, a zasadil tím duchovně - bytostnému v lidstvu jakožto jeho jiskrák a výběžkům svým principem bolestnou ránu. V tomto boji mu bude odňato. Následně ve „správné ruce“, tedy při provedení pravého principu Grálu čisté a přísné Lásky, zahojí ránu, která jím byla předtím v nepravé ruce, tedy falešným použitím, zasazena.

Luciferovým principem, tedy falešným používáním Boží moci, souznačným se „svatým kopím“ v nepravé ruce, je zasazena duchovně - bytostnému rána, **kteřá se nemůže zacelit!** To je v legendě touto myšlenkou ve výstižné formě názorně zobrazené; neboť tento děj se skutečně podobá otevřené, nezacelující se ráně.

Uvažme, že lidští duchové jakožto nevědomá duchovní semena nebo jiskry odtékají či přeskakují z nejnižšího okraje duchovně - bytostného do hmotného stvoření, v očekávání, že tyto vytryskující částice se po svém putování hmotností probudí k osobnímu sebevědomí a vyvinuté se opět po dokončení koloběhu vrátí zpět do duchovně - bytostného. Je to podobné koloběhu krve v hrubohmotném těle! Avšak Luciferův princip odvádí velkou část tohoto duchovního proudu koloběhu, čímž se mnoho duchovně - bytostného ztrácí. Tím nemůže být dokončen nutný koloběh a projevuje se to jako neustále oslabující **odtékání** z

otevřené rány.

Přijde-li však „svaté kopí“, tedy Boží moc do **správné** ruky, která stojí ve vůli Stvořitele a která jako oživující činitel ukazuje putujícímu duchovně - bytostnému pravou cestu hmotností, jež ho povede vzhůru k jeho východisku, do světlé říše Boha Otce, tak se více nebude ztrácet, nýbrž bude plynout zpět ke svému východisku tak jako krev k srdci, čímž v duchovně - bytostném bude **zacelena** rána, která je doposud odtékáním zeslabovala. Zahojení může tudíž nastat jen skrze stejné kopí, které tuto ránu způsobilo.

K tomu však musí být napřed kopí Luciferovi odejmuto a musí přijít do správné ruky, což se stane v **osobním** boji Syna Člověka s Luciferem!

Boje, které se pak ještě připojí a zasáhnou do jemnohmotného i hrubohmotného, jsou jen následky tohoto velkého boje, který musí přinést zaslíbené spoutání Lucifera, jež zvěstuje počátek tisícileté říše. Znamenají vymýcení následků Luciferova principu.

Ten směřuje proti vládě Boží lásky, jejíž požehnání se dostává lidem při jejich putování hmotností. Kdyby nyní lidstvo prostě usilovalo k této Boží lásce, tak by bylo okamžitě a úplně chráněno před jakýmkoliv Luciferovým pokušením a on by byl zbaven všech jeho hrůz, které lidští duchové kolem něj utkali.

Rovněž ty obludné a ošklivé postavy, které se mu mylně snaží připsat, pramení z pestré fantazie lidských mozků. Ve skutečnosti ho také z prostého důvodu rozdílnosti podstat nebylo schopno spatřit žádné lidské oko, také ne oko duchovní,

které je schopné poznávat často již během pozemského života jemnohmotnost onoho světa.

Lucifera lze nazvat oproti všem názorům hrdým a krásným, nadpozemsky krásným, pochmurnějšího majestátu, jasných velkých modrých očí, které však svým ledovým výrazem svědčí o chybějící lásce. Není jen pojmem, jak se ho běžně snaží stavět v jiných a marných výkladech, nýbrž je osobností.

Lidstvo se má učit chápat, že také jemu je skrze vlastní podstatu stanovena hranice, kterou nikdy nemůže překročit, přirozeně také ne v myšlení, a že z druhé strany této hranice mohou přicházet poselství jen po cestě milosti. Avšak ne prostřednictvím médií, která nemohou změnit svou podstatu vlivem nezemských stavů, a právě tak málo skrze vědu. Právě ta má možnost skrze chemii zjistit, že rozdílnost druhů může vytvářet nepřekonatelné hranice. Avšak tyto zákony vychází z prapůvodu a nelze je tedy nalézt až jen v díle stvoření.